

מלאכי

בין פטישים לבנו / שורד, כמו הלשון / בין השנים, שאף / על פי כן עודה מהללת"
(רילקה)

"הולך על פי תהום. קומתו קומת הרוח"
(אדוניס)

א.

רפויי ובלתי מכון כפה ישן נפתח מלאכי. נשימתו לעולם מסכסכת. עודו סבוך בקוריו
עיניו ופיו בקעו מצפוננו. מרפס ראשו לא יסגר ולא יברח כעיני נבהלים. מעולם לא
ידע דבר מדברי מלאכים וממלאכתם. תמיד היה כבדם של המלאכים.
שלוש מאות שנים אחר לדת מלאכי למד ללכת. רגליו דקות מפל דק, גופו אולי רק
גלימה נפוחת רוח. מלאכי אולי הולך ואולי הוא מלאכי רוח. פעמים מי גשם נוטפים
אל מרפס ראשו ונופלים דרכו. אהל חרף דולף היה גבוה וזהה לעננה.
כל העונות מטפלות בו. הוא נושא את העונות בגלימת גופו ולכן הוא בנן הטוב ביותר.
הוא אינו יודע מה בידיו לברא, אינו שולט בכחו ובדבר מדברו. כל תנועותיו מטעות.
גדלו מגדל חיים וכל מסעו ריס.

ב.

מוצאי בהר השמרים.
יד תועה הנחה על תפח
ובצעה משהו אני.
שקע עיני כגמת אצבע.
מלאכי, מה לו חפץ
אם לא לפתח לעיני
את הרכס השחור
המתנפח, של כל עזבוני.

ג.

אלוהים, תקומתך בשסק.
כה קצרה העונה בה אינה נעלב.
ימים אחדים מפלת כתם
ונכר מהלך יתר ימים.

מִלְאָכִי, אַתָּה בַּד אֱלוֹהִים,
הַנְּחַרְד? הַנְּכוֹה?
הַיְשׁוּב הַנֶּס הַצְּהַב
הַצְּדִי כְּאַהֲבָה?

ד.

לִילִי צְפוּף כְּשִׁיזֶה
לֹא תִקּוּם עָלַי תִּקּוּמָה.

רַק מִלְאָכִי עָמִי,
סוֹרֵק תִּלְמִי זֶהָב
בְּעֵץ הַתְּרִדְמָה.

ה.

מִלְאָכִי פּוֹתַח אֱלוֹן
לְשָׁנַי בְּדִים כְּפִשְׁקַת אֶשָׁה.
שְׁמֵשׁ מַחְלִיקָה מִן הָאֱלוֹן כְּתִינְקַת.
אַשְׁרֵי מִפְתַּח־שְׁמֵשׁ
צְהַבָּה מִכָּל נֶס.
הָאֵמֶן בָּהּ, מִלְאָכִי,
כִּי אַתָּה בְּרֵאתָ.

ו.

בֵּין מִלְאָכִי וּבִינִי
יָם שְׁלוֹם.
כָּל סְפִינּוֹת הָאָרֶץ אֵלֶיךָ, מִלְאָכִי,
כָּל מִפְרָשֵׁי הַשְּׁלוֹם
אֵלֶיךָ מִלְאָכִי,
תְּרִנֵּי סְפִינּוֹת הָאָרֶץ
בָּיָם הַשְּׁלוֹם לְבוֹא
בֵּינִי וּבִינֶךָ, מִלְאָכִי,
מָה בֵּינִי וּבִינֶךָ –
שְׁלוֹם שְׁלוּחַ אֵלֶיךָ
מִמְּנִי, אָרֶץ שְׁלוֹם.

ז.

גופו גן –
הוא זומר בשניו את צפרניו
עד שקצו הצומח, המת מכל
נכון כשיר,

בקשי מלאכי שיר.

ח.

אנשי שיר
כל שעוכם מחפשים
אדם יותר
תמיד אדם יותר.
כורים שחרים
ולפעמים אלה כורים שחרים
אפלו בתאנה.

ט.

קרן בקעה במלאכי,

קול בלי גבה
חצב אחד לבן לאלהים.

י.

אין אנו רזים
אלא ממי הקרח,
כי מזקיף קרח צונח
ממפולות הצפון
יבוא אלהים
ברפיונו.